

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8055/2023
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ... и ББ из села ..., као правних следбеника ранијих тужилаца ВВ из села ..., ГГ из села ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради поништаја и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1594/22 од 14.12.2022. године, у седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1594/22 од 14.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1594/22 од 14.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1872/21 од 28.02.2022. године, ставом првим изреке, поништени су споразуми о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 19.07.2012. године, број 465-645/11-07 од 31.08.2012. године и број 465-1136/11-07 од 03.07.2013. године у делу одређивања висине накнаде за експроприсано пољопривредно земљиште који су закључени између тужилаца и туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да сваком од тужиоца на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразумима о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 19.07.2012. године, број 465-645/11-07 од 31.08.2012. године и број 465-1136/11-07 од 03.07.2013. године исплати по 1.594.944,03 динара са законском затезном каматом од 28.12.2022. године као дана пресуђења до исплате, док је одбијен тужбени захтев за тражену законску затезну камату на досуђене износе од 15.09.2012. године као дана доспелости за наплату до 27.02.2022. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати 830.175,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1594/22 од 14.12.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу који се односи на споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 19.07.2012. године и број 465-645/11-07 од 31.08.2012. године и у усвајајућем делу става другог изреке у односу на исплату разлике тужиоцима између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 19.07.2012. године и број 465-645/11-07 од 31.08.2012. године у висини од по 1.466.496,03 динара са досуђеном законском затезном каматом. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке, преосталом усвајајућем делу става другог изреке и у ставу трећем изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се према туженом поништи споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 03.07.2013. године у делу одређивања висине накнаде за експроприсано пољопривредно земљиште и тужени обавезе да на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште по споразуму о накнади за експроприсано земљиште број 465-1136/11-07 од 03.07.2013. године исплати по 128.448,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2022. године као дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати 405.682,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1 ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости споразума о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште и исплата разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, имајући у виду статус експроприсаног земљишта, а побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено делимичним усвајањем тужбеног захтева. По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о ништавости споразума и потраживању разлике новчане накнаде за експроприсану непокретност, настале као последица ништавости закљученог споразума, је у складу са постојећом судском праксом у тумачењу материјалног права релевантног за одлучивање у овој правној ствари. Ревизијом се указује и да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно у вези начина одређивања висине тржишне вредности непокретности, па како су у спроведном поступку нижестепени судови тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања одређивања висине накнаде за експроприсану непокретности израженог кроз одлуке ревизијског суда, то и са тих разлога нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог. Осим тога, накнада је утврђена по тржишној цени градског

грађевинског земљишта, чији је статус у време експропријације правилно утврђен, с обзиром на донети генерални урбанистички план Града Врања.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и исплате поднета је 13.05.2014. године. Вредност предмета спора побијаног дела цени се у односу на сваку од тужилаца појединачно, с обзиром да тужиоци нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП.

Вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког од тужилаца је 1.466.496,03 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић